

ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಮೂತು

‘ಮನೆ ಈಗ ಮಾನ ಸೌಧ. ಮಾತಿಲ್ಲದಿದ್ದರೇನು ಅವ್ವ ನಮ್ಮೊಂದಿಗಿದ್ದಾನಲ್ಲ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯೇ ನಮಗೆ ಭವಿಷ್ಯ..!’

■ ಡಾ.ಪದ್ಮಿನಿ ನಾಗರಾಜು

ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಾ ಆತಂಕದಲ್ಲೇ ಕಳೆದ ನಾನು ಮುಂಜಾವು ಆಗುವುದರೊಂದಿಗೆ ರಾಜಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಮೊಬೈಲನ್ನು ನೋಡಿದೆ. ಅದನ್ನು ಮೂರು ಗಂಟೆಯ ಅತ್ತ ಬೆಳಗೂ ಅಲ್ಲದ ಇತ್ತ ರಾತ್ರಿಯೂ ಅಲ್ಲದ ರೀತಿ ಸಮಯ ತೋರಿಸಿತು. ಮತ್ತೆ ಮಲಗಲಾರದೆ ಎದ್ದೆ. ಆಗಲೇ ಕೆಳಗಿನ ಪೂಜಾ ಕೋಣೆಯಿಂದ ಗಂಧದ ಕಡ್ಡಿಯ ಘಮಲು ಸುತ್ತ ಪಸರಿಸಿತ್ತು; ಅದೂ ಮೇಲಿನ ನನ್ನ ಕೋಣೆಯವರೆಗೂ. ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದೆ. ಎಲ್ಲರ ಮುಖಭಾವವೂ ಒಂದೇ ತರಹ, ಯಾವುದೋ ಆತಂಕ ಮುಂದೇನಾಗುವುದೋ ಎಂಬ ಕಳವಳ. ಯಾರೂ ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೂ

ಅವರೆಲ್ಲರ ತಳಮಳ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೇ ಗ್ರಹಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಅಮ್ಮ ದೇವರ ಮುಂದೆ ನಿಶ್ಚಲಳಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮೂಕ ದನಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಮ್ಮನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ದೇವರು ಏನೆಂದು ವರ ನೀಡಿದನೋ? ತಂಗಿ, ಅಣ್ಣ, ಅತ್ತಿಗೆ ಎಲ್ಲರ ಮುಖದಲ್ಲೂ ಅದೇ ಭಾವ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ನನ್ನ ಆತಂಕವನ್ನು ಮರೆಮಾಚಲೆಂಬಂತೆ ‘ಹೋ ನಿಮ್ಮದೆಲ್ಲ ಸ್ನಾನ ಆಯ್ತಾ’ ಅಂದೆ. ಅಮ್ಮ ಏನೂ ಉತ್ತರ ನೀಡದೆ ಹಾಗೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ದೀವಾನದ ಮೇಲೆ ಕಡಿದ ಬಾಳೆಯಂತೆ ಉರುಳಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರಾದಳು. ಯಾರೂ ಯಾರನ್ನು ಸಮಾಧಾನಿಸದೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಂತ್ಯಾಸಿಸಿಕೊಂಡರೆ